

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' שסה
ערב שבת קודש פ' עקב,
ח"י מנחם-אב ה'תש"פ

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

"לוי יצחק" בעבודתו של כל יהודי / משיחת ש"פ עקב היחשמ"ט

3

זמן הגאולה

"עקב" בזמן - דרא דעקבתא דמשיחא / פרשת השבוע באור הגאולה

8

ניצוצות של משיח

מה לעשות כשהלילה מתקצר / פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12

ילחום מלחמת ה' - וינצח

מהי דעתו של איש צבא שאומר דעתו לא כפוליטיקאי / בענין שלימות העם והארץ

13

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר תב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

"לוי יצחק" בעבודתו של כל יהודי

כשצער הגלות נמשך משך זמן, אזי ישנה מעלה נפלאה בעבודת קיום התומ"צ בגלות מתוך מסירות נפש ● "לוי יצחק": שני השמות מורים על תכלית הביטול (מסירת נפש). לוי הוא על שם "הפעם ילוה אישי אלי", התחברות (ילוה) עם "אישי" זה הקב"ה; ו"יצחק" הוא "עולה תמימה", נוסף על כך שהוא ה' הראשון שנימול לשמונה, והרי ע"י מילה נעשה "והי' לאות ברית ביני וביניכם". ● לאחר מכן יצאו החידושי תורה והדברי תורה מהגלות ונדפסו – הרי ע"י כך נתווסף בהפצת התורה נגלה ופנימיות התורה, מה שמוסיף גם לעבודת ה' של כו"כ יהודים וכו' עד היום הזה ● משיחת ש"פ עקב, ח"י מנחם-אב ה'תשמ"ט - מוגה (תרגום מאידית) בצירוף צילומי כתי"ק נדירים מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחה זו כפי שי"ל בשעתו באידית (ונדפסה בסה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 651)

וכידוע מה שכתוב בחינן² ש"צער הגלות שקול כמעט כצער המיתה, שנפרד האדם מאוהביו ומארץ מולדתו ושוכן כל ימיו עם זרים", וכשצער הגלות נמשך משך זמן, אזי ישנה מעלה נפלאה בעבודת קיום התומ"צ בגלות מתוך מסירות נפש, ע"ד מאחז"ל³ "אלמלא נגדוה לחנני' מישראל ועזרי' כו"⁴, למרות שהם מסרו נפשם ממש – בכבשן

א. [. . .] יום ההילולא של אמו"ר בעשרים במנחם-אב, המתברך מהשבת (וכידוע שכמה ממנהגי היארצייט מתחילים בשבת שלפניו), והרי ביום ההילולא "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו" עומדים בגלוי ו"פועל ישועות בקרב הארץ"¹:

עבודתו של בעל ההילולא התבטאה (בעיקר) בכל השייך לרבנות אמיתית ולמנהיגות אמיתית, כולל – אפילו בהיותו בגלות בתוך גלות, ששם עסק בתורה ויהדות, כולל גם – הפצת פנימיות התורה, מתוך מסירות נפש ממש,

(2) מצוה תי.

(3) כתובות לג, ריש ע"ב.

(4) משא"כ דניאל, שגם הוא ה' בגלות, ומ"מ עמד במס"נ התגבר על הנסיונות כו'. ולהעיר – שדוקא בספרו – החידוש (לגבי שאר כתבי קודש, כולל של הנביאים בזמן הבית) שנאמר בו בפירוש ובגלוי ע"ד

צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על קטע מהשיחה שנרפס לקראת סיום סעיף א'

און נשים וזאס מיט אים האט פאסירט, האט דאס בא זיי מרסיף געווען באכונת ה', בורא עולם ומנהיגו, נוסף אויף דעם-וואס דורך דעם וואס זיינע און זיינע דברי תורה זיינען ארייס פון גלות און אפגעדריקט געווארן - איז צוגעקומען אין הפצת התורה, פנימיות התורה, וועלכע גיט אויך צו אין דער עבודה פון כ"ק אידן.⁵

און די ביידע ענינים - די עבודה עם עצמו און עם הסביבה - זיינען מרומז אין די צוויי נעמען "לוי" און "יצחק".

הקטעים שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכת"ק:

נוסף אויף דעם - וואָס דורך דעם וואָס זוכינו זכות גדולה און אַ קליינע טייל פון זיינע חידושי תורה ודברי תורה ולהעיר - נאָר פון די חידושי תורה וועלכע ער האָט געהאַט די מעגליכקייט - דורך דער מסירת נפש פון דעם מאַמען הרבנית הצדקנית אשת חבר כחבר - בריינגען ספרים, מאַכן טינט, זוכען און געפינען פּאָפּיר א. ז. וו.

- צו שרייבן וכו' וכו' אין דעם גלות בתוך גלות, און דערנאָך זיינען די חידושי תורה ודברי תורה אַרויס גלות

עם "אישי" זה הקב"ה; ו"יצחק" הוא "עולה תמימה"⁷, נוסף על כך שהוא ה' הראשון שנימול לשמונה⁸, והרי ע"י מילה נעשה "זה" לאות ברית ביני וביניכם⁹.

[ובהדגשה מיוחדת בשנה זו - מ"ה שנה מאז ההסתלקות (בגשת תש"ד) - מ"ה מרמז על תכלית הביטול, ונחנו מה¹⁰].

ולהעיר גם, שלוי ענינו "וורו משפטך ליעקב גו"¹¹ - ענין הרבנות.

וגם הגילוי דלעתיד (השלימות של שחר

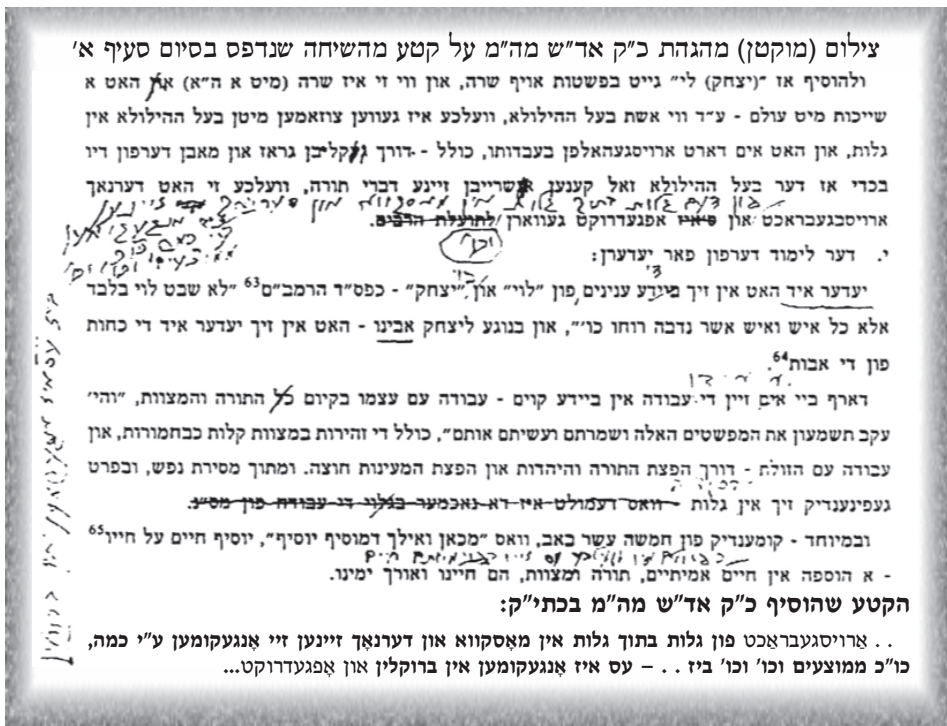
הא⁵.

מזה מובן, שמכיון שעבודתו היתה קשה (בהיותו בגלות בתוך גלות) - במילא גם ה"שכר מצוה מצוה" גדול יותר, עד לשלימות העבודה - העבודה של מסירות-נפש, כפי שהי' בפועל ובגלוי אצל בעל ההילולא.

ענין זה מרומז גם בשמו של בעל ההילולא - "לוי יצחק": שני השמות מורים על תכלית הביטול (מסירת נפש). לוי הוא על שם "הפעם ליוה אישי אלי"⁶, התחברות (ליוה)

(7) ב"ר פס"ד, ג. פרש"י תולדות כה, כו. כו. ב.
 (8) תנחומא שמות ד. שהש"ר פ"א, ב (ה) ובמת"כ שם. ועוד.
 (9) לך יז, יא.
 (10) ראה שיחת אור לכ"ף מנחם אב. וראה בארוכה ד"ה ועתה ישראל מה ה"א שואל מעמך גו' תשכ"ז (קונטרס כ"ף מנחם אב שנה זו).
 (11) ברכה לג, י. וראה רמב"ם סוף הל' שמיטה

הגאולה וחשבון הקץ (ובפרט ע"פ המבואר במפרשי דניאל). וי"ל שענין זה מרומז גם בשמו - אותיות "דין א-ל", הפיכת ענין הדין (דבבל ודגלות בכלל) לשם א-ל, מדת חסד - ע"ד ההפיכה דגלות לגאולה בכלל (ע"י שמכניסים ב"גולה" האל"ף של אלופו של עולם ונעשה "גאולה").
 (5) דניאל ג, יב ואילך. סנהדרין צב, ב.
 (6) ויצא כט, לד.

ויש לומר, שזהו גם הקשר עם הנאמר בגמרא¹⁶ שבעשרים באב (יום ההילולא) הקריבה משפחה מבית דוד¹⁷ את קרבן העצים.

ביאור הענין בעבודת ה': כדי להביא את הגאולה העתידה צריכה להיות השלימות בעבודה עם עצמו והשלימות בהשפעה על הזולת¹⁸. כפי שזה ה' אצל בעל ההילולא: הוא עבד את עבודתו שלו בשלימות, עד למסירות נפש, כולל - ע"י שכתב דברי תורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה. הוא ה' רב ומנהיג,

מצוה מצוה) מרומז בשמו: שני השמות הנים בלשון עתיד - לוי ע"ש "ללוה אישי אלי" לשון עתיד, יצחק הוא לשון עתיד, ע"ש "כל השומע יצחק לי"¹², והוא מרמז על שלימות הצחוק והתענוג דלעת¹³, והרי לעתיד לבוא ליצחק יאמר כי אתה אבינו¹⁴.

ולהוסיף, שהייחוס של בעל ההילולא הוא מזרע דוד [כידוע שהוא דור השביעי מאדמוה"ז, שהינו דור השביעי מהמהר"ל מפראג, והמהר"ל ייחוסו מזרע דוד]¹⁵.

עיי"ש. ושם, הבוחר בדוד ובוזעו אחריו, כשם שבחרו בשבט לוי כו'.

(16) תענית כו, א.

(17) שם כח, א. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1104 ואילך.

(18) ולהעיר מרמב"ם הל' מלכים ספ"א, ב' ענינים במלך המשיח: הוגה בתורה ועוסק במצות (עבודה

ויובל.

(12) וירא כא, ו.

(13) ראה תו"א ויצא כא, ג. תו"ח שם כד, סע"ד ואילך.

(14) שבת פט, ב.

(15) ראה ס' השיחות תורת שלום ע' 176. ע' 235.

כולל – ע"י שאספה עשב ועשתה מזה דיו כדי שבעל ההילולא יוכל לרשום את דברי התורה שלו, שהיא לבסוף הוציאה מהגלות בתוך גלות במוסקבה ולאחר מכן הגיעו ע"י כמה, כו"כ ממוצעים וכו' וכו' עד... – שהגיע לברוקלין והודפס וכו'.

ב. הלימוד מכך עבור כל אחד ואחד:

כל יהודי יש בו ענינים של "לוי" ושל "יצחק" – כפס"ד הרמב"ם¹⁹ "לא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש אשר נדבה רוחו כו", ובנוגע ליצחק אבינו – יש לכל יהודי בתוכו את הכוחות מהאבות²⁰.

עבודתו של יהודי צריכה להיות בשני הקיום – עבודה עם עצמו בקיום התורה והמצוות, "והי' עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם", כולל הזהירות במצוות קלות כבחמורות, והעבודה עם הזולת – ע"י הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה. ומתוך מסירות-נפש, ובפרט בהמצאנו בסוף הגלות.

ובמיוחד – בבואנו מחמשה עשר באב, אשר "מכאן ואילך דמוסיף יוסיף", יוסיף חיים על חייו²¹ – הוספה בחיים כפשוטם אשר בפנימיותם יש חיים אמיתיים, תורה ומצוות, הם חיינו ואורך ימינו.

וע"י ההוספה במעשינו ועבודתינו – נזכה תיכף ומיד לשלימות השכר – הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בגלוי ממש יקויים ילוח אישי אלי הקב"ה עם היהודים, "עמו אנכי בצרה"²² בגלות, ויוצא יחד עמם מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה, כולל שלימות הצחוק והשמחה

וניהל את צאן מרעיתו [נוסף להשפעתו על אומות העולם, ובפרט ע"י כך שראו השגחה פרטית וניסים שאירעו עמו, וזה הוסיף אצלם באמונת ה', בורא עולם ומנהיגו],

נוסף לכך – שזכינו זכות גדולה וחלק קטן מחידושי התורה ודברי התורה שלו

ולהעיר – רק מחידושי התורה שהיתה לו את האפשרות –

ע"י המסירות נפש של האמא הרבנית הצדקנית אשת חבר כחבר – להביא ספרים, לעשות דיו, לחפש ולמצוא ניירות וכו'

– לכתוב וכו' וכו' בגלות בתוך גלות,

ולאחר מכן יצאו החידושי תורה והדברי תורה מהגלות ונדפסו – הרי ע"י כך נתווסף בהפצת התורה נגלה ופנימית התורה, מה שמוסיף גם לעבודת ה' של כו"כ יהודים וכו' עד היום הזה.

ושני הענינים – העבודה עם עצמו ועם הסביבה – מרומזים בשני השמות "לוי" ו"יצחק":

"לוי", "ילוח אישי אלי" מרמז על העבודה עם עצמו ("אלי") להתחבר עם הקב"ה ("אישי") "יצחק" מרמז על העבודה של השפעה על הסביבה – יצחק הוא ע"ש "כל השומע יצחק לי", דהיינו: ההשפעה על השומע ממנו, עד לכזה האוחז רק בדרגת שמיעה (שלמטה מראי), ו"כל השומע", אפילו שומע כזה שאינו מתאמץ "לשמוע" מה שמדברים, ורק שהמלים נכנסות לאוזניו – הוא פועל עליו סו"ס את הענין של "יצחק", הצחוק והשמחה, עד כפי שזה למעלה ממדידה והגבלה.

ולהוסיף ש"יצחק) לי" קאי בפשטות על שרה, וכפי שהיא שרה (בה"א), שיש לה שייכות עם העולם – ע"ד אשת בעל ההילולא, שהיתה יחד עם בעל ההילולא בגלות, ושם סייעה לו בעבודתו הק' (כנ"ל),

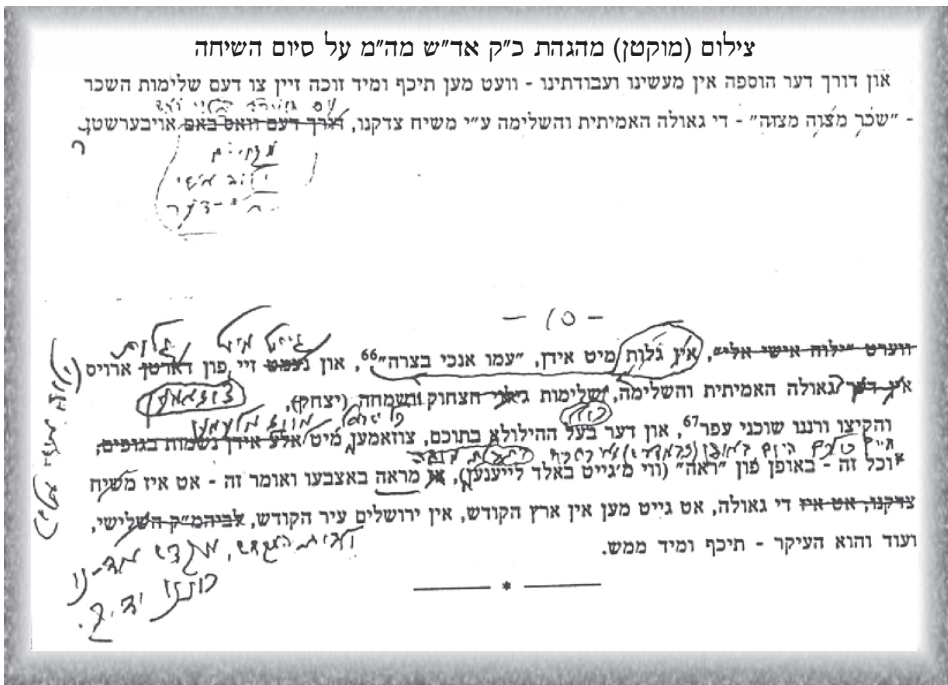
לעצמו), ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה (עבודה עם הזולת).

(19) סוף הל' שמיטה ויובל.

(20) תו"א ר"פ וארא.

(21) תענית בסופה ובפרש"י.

(22) תהלים צא, טו.

וכל זה - באופן של "ראה" (כפי שתיכף
 הולכים לקרוא בתפלת מנחה), מראה באצבעו
 ואומר זה - הנה הגאולה, הנה הולכים לארץ
 הקודש, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש,
 מקדש אד-ני כוננו יודך, ועוד והוא העיקר -
 תיכף ומיד ממש.

(יצחק),
 והקיצו ורננו שוכני עפר²³, ובעל ההילולא
 בתוכם, יחד עם כל ישראל, יחד עם כולנו
 חיים כולכם היום, באופן (כבמדרש) מאירים
 כיום,

(23) ישע"י כו, יט.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ולדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו
 ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

"עקב" בזמן –

דרא דעקבתא דמשיחא

א. [.] כמדובר כמ"פ ובפרט לאחרונה, שכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא"¹, וע"פ כל הסימנים הרי "הנה זה (משיח) בא"², לכן עסוקים כל הזמן במחשבה ודיבור אודות הגאולה, ומחפשים לקשר את כל הענינים דזמן זה עם הגאולה, והעבודה דבנ"י היא למהר את הגאולה.

ובעניננו: "עקב" יש בו גם הפירוש³, שקאי על "עקב" בזמן – דרא דעקבתא דמשיחא, ובפרט עקבתא דעקבתא דמשיחא – הזמן בו אנו נמצאים עכשיו.

וע"ד שני פירושים הנ"ל ב"עקב" ישנם גם שני פירושים ב"עקב" בפירושו עקבתא דמשיחא⁴: (א) מלשון עקביים⁵, הדרגא הנמוכה ביותר. כשם שעקב הרגל הוא החלק הכי תחתון בגוף האדם, עד"ז דרא דעקבתא דמשיחא הוא הדור הכי תחתון במשך כל הדורות, שבו שורר בעולם חושך כפול ומכופל. וכמבואר בחז"ל⁶ הסימנים הבלתי רצויים על החושך דעקבתא דמשיחא (כ"בעקבות משיחא חוצפא יסגא" וכיו"ב). (ב) מלשון סוף ואחרית, שזה קאי על סוף ואחרית הגלות והימים, תיכף ומיד, ממש לפני ביאת המשיח⁷, כי כבר "כלו כל הקיצין" ועומדים מוכנים לגאולה.

ובפרט בדורנו זה ובזמננו זה, כמדובר כמ"פ, שכ"ק מו"ח אדמו"ר העיד והודיע, שכבר סיימו את כל הענינים, וסיימו גם "לצחצח את הכפתורים", והדבר היחידי שנשאר הוא – התנועה אחת של הקב"ה שיוציא את בני ישראל מהגלות ולהביאם אל ארץ הקודש... ולכן מבקשים וצועקים יהודים עוה"פ ועוה"פ – ועכשיו עוד יותר בתוקף מפעם – "עד מתי?!"... והחיבור של שני הפירושים הוא, שדוקא מצד זה שעקבתא דמשיחא הוא התחתון ביותר בבחינת עקביים (וצריך לעלות מזה מלמטה למעלה), מתגלית השלימות של ביאת המשיח בגאולה האמיתית והשלימה (מלמעלה למטה).

ועד שנעשה החיבור של שני הענינים יחד (שבתחתון ביותר של הגלות נהיית הגאולה – "גולה" בתוס' אל"ף⁸) – בבית המקדש השלישי, שהוא ג"כ בית המקדש המשולש (ע"ד

(7) ובפרט לפי הפירוש ש"עקבתא דמשיחא" קאי על העקב של משיח, ובלשון חז"ל: "צפה לרגליו של משיח" (יל"ש עמוס בסופו (רמז תקמט)), שהנה משיח בא וכבר שומעים פעמיו של משיח (כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר).

(8) ראה ויק"ר ספ"ב. ועוד. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ. וראה שיחת ש"פ אחו"ק וש"פ אמור שנה זו (התוועדות תנש"א ח"ג ע' 177 ואילך; ע' 217 ואילך). וש"נ.

(1) נוסח "אני מאמין" הנדפס בסידורים וכו'. וראה לקר"ש חכ"ג ע' 394.

(2) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(3) אוה"ת ריש פרשתנו.

(4) בהבא להלן, ראה גם "קובץ י"א ניסן שנת הפ"ט" אה"ת סב.

(5) ראה תניא פ"ב.

(6) בסוף מס' סוטה. ועוד.

חוט המשולש⁹), שכולל הן את בית ראשון (שהי' בבחי' מלמעלה למטה¹⁰) והן בית שני (בבחי' מלמטה למעלה¹⁰), ובית נצח¹¹, בגאולה הנצחית שאין אחרי' גלות¹², כשיהי' שלימות הגילוי דעצמותו ית' בתחתונים¹³, ושלימות החיבור ד"אני לדודי ודודי לי", "כל מקום שנאמר לי אינו זו לעולם".

הכחות הגדולים ביותר וגם הזכות ואחריות הגדולה ביותר לבקש ולצעוק להקב"ה: "עד מתי"?!...!

ב. ומזה ישנו גם לימוד בנוגע להחשבון צדק דחודש אלול – שצריך להיות במיוחד בנוגע להמצב ד"עקב", עקבתא דמשיחא:

יש בכוחו של יהודי לעורר עצמו ולעורר יהודים אחרים, ובעיקר לעורר כביכול את הקב"ה – ש"בואו ונחשוב חשבוננו של עולם": לפי כל החשבונות (שהקב"ה הראה בתורתו ובהניסים שהוא עושה בעולם) הי' צריך הקב"ה כבר מזמן להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו (כנ"ל), ובפרט בשנה זו, שלפי כל החשבונות והסימנים היא ה"שנה שמלך המשיח נתגלה בו"¹⁴ (כמדובר כמ"פ בחדשים האחרונים),

ובפרט בבואנו מ"שלושת השבועות", שבנ"י עסקו בלימוד הלכות בית המקדש (בית הבחירה), שע"ז אומר הקב"ה¹⁵ "אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית", ובפרט שהבית כבר עומד ובנוי למעלה, וצריך רק לרדת למטה¹⁶,

ונמצאים כבר לאחר חמשה עשר באב, ש"מכאן ואילך מאן דמוסיף יוסיף", "מחמשה עשר באב ואילך דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חייו"¹⁷,

ונמצאים כבר (קרוב לסיום) שתי שבתות אחרי ט"ו באב, שע"י שמירת שתי שבתות כהלכתן מבטיחה התורה ש"מיד נגאלים"¹⁸,

ונוסף לזה הרי זו שבת מברכים חודש אלול, החודש שבו הקב"ה נמצא כ"מלך בשדה", "ואז¹⁹ רשאין (ויכולים²⁰) כל מי שרוצה להקביל פניו, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם",

ונוסף לזה – נמצאים אנו בבית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים, וביחד עם ציבור מישראל, ומכו"כ ציבורים (עשיריות) מישראל –

מקבל יהודי (במקום ובזמן זה) את הכחות הגדולים ביותר וגם את הזכות ואחריות הגדולה ביותר לבקש ולצעוק להקב"ה: "עד מתי"?!...!

*

412 ואילך.

9 קהלת ד, יב.

16 פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

10 ראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 62 ואילך.

17 תענית בסופה ובפרש"י.

11 זהר ח"א כח, א. ח"ג רכא, א. תקו"ז ת"ח.

18 שבת קיח, ב.

12 ראה מכילתא בשלח טו, א. תוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.

19 לקו"ת ד"ה אני לדודי (פ' ראה לב, סע"א ואילך).

13 ראה תניא פל"ז (מו, א).

20 הוספת- (ביאור) כ"ק מו"ח אדמו"ר בסד"ה לך אמר לבי ה'ש"ת (סה"מ ה'ש"ת ע' 107. ה'ש"ת ע' 285).

14 יל"ש ישע"י רמז תצט.

15 ננחומא צו יד. וראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע'

אולי כעת, עם הדפסת ספר התניא בכתב "ברייל", הוסרה המניעה האחרונה ל"אתי מר"

ג. כיון שכבר סיימנו את כל הענינים ד"מעשינו ועבודתינו"²¹, ובמילא צועקים ותובעים "עד מתי" (כמדובר לעיל) – נשאלת מיד השאלה המרעושה: כיון שכבר סיימנו את כל הענינים – כיצד יתכן, אם-כן, שמשוּח צדקנו עדיין לא בא?!...

ד. ואולי יש לומר:

ידועה אגרת הבעש"ט²² בה הוא מוסר את מענה מלך המשיח על השאלה (דהבעש"ט) "אימתי אתי מר" – "לכשיפוצו מעינותיך חוצה". זאת אומרת שביאת המשיח תלוי' בהפצת המעיינות חוצה, שמעיינות תורת החסידות יופצו ויגיעו עד ב"חוצה" – בפרטים הכי חיצונים והכי רחוקים ביותר דהבריאה.

כיון שלאחרי ריבוי הפעולות דרבותינו נשיאינו עד עתה בהפצת המעיינות חוצה, ובריבוי הכי גדול, עד בכל חוגי ישראל (כדלקמן) משיח עדיין לא בא – מסתבר אולי לומר, שישנו עוד סוג יהודים שאליהם הפצת המעיינות עדיין לא הגיעה, כדלקמן.

לא צריכים להאריך עד כמה רבותינו נשיאינו במשך הדורות פעלו בהפצת המעיינות חוצה – כיון שכל אחד יכול לראות זאת,

החל מגילוי תורת החסידות ע"י הבעש"ט, ואח"כ – ההוספה שנתוספה בזה מדור לדור ע"י רבותינו נשיאינו, עד לדורנו זה, שבו העבודה דהפצת המעיינות חוצה התרחבה – ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ובפרט אחרי בואו לחצי כדור התחתון) – באופן נעלה יותר לגבי כפי שהי' לפניו:

נוסף על כל הביאורים והסברים וכו' בפנימיות התורה שנתוספו בדורנו זה (מיוסד על הכללים דפנימיות התורה שניתנו לפני זה²³), נעשתה הפצת המעיינות חוצה²⁴ באופן שמקיף וחודר את חוגי היהדות הרחבים ביותר בכל מקום, יהודים מכל הסוגים והפצה בכל קצוי תבל, בכל חלקי וקצות העולם. כולל ובמיוחד – ע"י התרגום של ענינים בחסידות ללשונות דאומות העולם, שמאפשר את הגישה אליהם לכל אחד²⁵;

וע"י כל הנ"ל – הגיעו מעיינות תורת החסידות לכל סוג (עכ"פ) מבני ב"חוצה", עד גם "חוצה" שאין חוצה הימנה, באופן שכל יהודי – באיזה מקום ודרגה שיהי' – יש לו (עכ"פ) הכח והיכולת (אפילו אם לעת-עתה עדיין אין לו שייכות גלוי' לזה) להשתייך ולהתקשר למעיינות החסידות בחיי עצמו.

כיון שלאחרי כל זה, כל ריבוי הפעולות בהפצת המעיינות חוצה עד עתה, ובריבוי הכי

המיוסדים וכוללים (בהעלם) בהתורה שניתנה למשה מסיני" (ראה לקו"ש ח"ט ע' 252 ואילך. וש"נ).

24 ושני הענינים תלויים זה בזה - כי דוקא ע"י הביאורים וכו' בתורת החסידות שנתגלו בדורנו זה, ישנו הכח להפיץ המעיינות בכל מקום ובכל דרגה, עד בחוצה שאין חוצה הימנו.

25 ראה לקו"ש חלו"ש ע' 43 ואילך. וש"נ.

21 ראה תניא רפ"ז.

22 נדפס בכש"ט בתחילתו. ובכ"מ.

23 ע"ד שהוא בכללות התורה - כמארז"ל "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה מסיני" (ראה מגילה יט, ב. ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. שמו"ר רפ"ז. ועוד). ומבואר במק"א, שבמ"ת ניתנו למשה כללי התורה, וה"תלמיד ותיק מגלה פרטי הדבר,

גדול, משיח עדיין לא בא – אולי יש מקום לומר (לכאורה), שעדיין נותר סוג ותחום מסויים ב"חוצה" שאליו ה"מעיינות" עדיין לא הגיעו עד עתה. ואולי זוהי המניעה האחרונה ל"אתי מר" (שבא כתוצאה מהפצת המעיינות חוצה).

ה. ועלתה בדעתי סברא – שישנו סוג אותיות הכתב – שבו עדיין לא הגיעו מעיינות תורת החסידות (ע"פ הידיעות שהגיעו לכאן):

עבור אנשים – ל"ע – שאין ביכולתם לראות ר"ל (בהיותם "סגי-נהור" 26), המציאו כתב מיוחד, שנקרא (בלשון המדינה) "ברייל", שבו אותיות הכתב בולטות, באופן שגם אדם שהוא סגי-נהור ר"ל, יכול למשש ולהרגיש באצבעותיו את האותיות, ועי"ז לדעת מה כתוב שם.

ומובן מאליו, שזהו מעמד ומצב גמור ד"חוצה", ויתירה מזה – "חוצה" שאין חוצה הימנה²⁷, כמובן מזה גופא – שלאחר כל ההשתדלויות ופעולות בהפצת המעיינות חוצה, שעל-ידם הגיעו בכל מקום (כנ"ל ס"ד), לא הגיעו (עד עתה) במקום זה.

ו. ועכשיו נתוסף חידוש, שבימים האחרונים הודפס ספר התניא ב"ברייל" – שע"ז נפעל חידוש בהפצת המעיינות, שזה הגיע גם לסוג חדש ד"חוצה" (עבור "סגי-נהור")!

והגם שספר תניא זה לא הגיע לע"ע לכל בני השייכים לזה – הרי עצם הענין שישנה בעולם מציאות של ספר תניא ב"ברייל" – זה גופא מביא את ה"מעייין" דחסידות גם בסוג זה²⁸ ד"חוצה"; ונותן אפשרות שלמעיינות החסידות תהי' גישה גם לאותם יהודים הנמצאים ר"ל במעמד ומצב זה, שבחיהם תהי' להם שייכות לתורת החסידות.

ז. [. .] הנקודה העיקרית בכל האמור לעיל – הרי היא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש. במילא – בין אם להאמור לעיל ישנה שייכות לזה, בין אם לאו – הרי עכשיו (לאחרי שכבר פעלו גם ענין זה בהפצת המעיינות חוצה) דבר ברור, שתיכף ומיד ממש צריכה כבר לבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו! (משיחות ש"פ עקב, כ"ג מנ"א, מבה"ח אלול ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

סד, ב). ולהעיר גם מנדרים כ, א.

28) להעיר מתניא פל"ד (מג, ב): "ואף שאינו נותן אלא חומש הרי החומש מעלה עמו כל הארבע ידות לה' כו' ובקרבות ה' כל החי עולה לה' ע"י בהמה אחת וכל הצומח ע"י עשרון סולת אחד בלול בשמן כו'".

26) ראה ברכות נו, א. ירושלמי פאה פ"ה ה"ה. ב"ר פ"ל, ט. ויק"ר פל"ד, יג. ועוד. - נתבאר באוה"ת בראשית ה'תתרו"ח, ב. סה"מ תרס"ח ע' לב. המשך תער"ב ח"א ע' ערה. ח"ב ס"ע א"כד ואילך.

27) להעיר ממאור"ל דסומא חשוב כמו כו' (נדרים

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

מה לעשות כשהלילה מתקצר

ככל שהלילה הולך ומתארך – צריך להוסיף עוד יותר בלימוד התורה בלילה. וכשיגיע הזמן שהלילה מתחיל להתקצר – הנה, עד אז יבוא כבר משיח צדקנו, ואז, ישאלו אצלו מה לעשות...

(משיחת ש"פ עקב, מבה"ח אלול ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

להתחיל לפעול מיד בחינוך

[. .] ועוד וגם זה עיקר: הנה הנה מגיע משיח צדקנו, והוא ישאל היכן הם הגידולים שגידלתם! ולא יסתמך על תשובה בלבד, אלא הוא יהי' ה"מראה באצבעו ואומר זה" – הנה הילד או הילדה שהכינו אותם לומר "זה אלי ואנוהו", בדוגמת מה שהי' ב"ימי צאתך מארץ מצרים" ש"הם הכירוהו תחלה".

וכאשר יתחילו לפעול בזה מיד אזי בוודאי שיצליחו, ויה"ר שכל הנ"ל יהיה בהצלחה רבה ומופלגה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ עקב, מבה"ח אלול, ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

גם כשרואים בעולם מסביב "חמור" – אין מה להתפעל

אע"פ שכשמסתכלים מסביב, רואים בעולם "חמור" – עד ל"עם הדומה לחמור" כו' – לא צריכים להתפעל מזה, "לא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים", ואין זה דבר הזקוק לחידוש מקבלה ומחסידות, אלא זה כתוב בפשטות בתחלת השו"ע, שצריך להיות "לא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים"; לא צריך אמנם להתנהג בעזות – אבל צריך להיות "עז כנמר" וכו'.

ואדרבה – מה"חמור" ומה"עם הדומה לחמור" בעולם – צריך לעשות שהם יסייעו לעבודה, עד שכולם יחד הולכים אל ה"בהר ה' יראה" ונבנה ביהמ"ק השלישי בגאולה האמיתית והשלימה, למטה מעשרה טפחים בפשטות ובמהרה בימינו ממש, גם בפשטות.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ עקב ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

כאשר שרים אודות "משיח נאו" בודאי ש"ויענני" – "מיד הן נגאלין"

כאשר בני" נמצאים בחשכת הגלות (שזוהי ה"צרה" הגדולה ביותר), יודעים הם שזוהו לרגע קטן בלבד, והדבר תלוי רק בקריאה להקב"ה, וכאשר "קראתי" – עי"ז ששרים אודות "משיח נאו", ואומרים "כי לישועתך קוינו כל היום", הרי בודאי ש"ויענני", וכפס"ד הרמב"ם: "מיד הן נגאלין".

(משיחת כ"ף מנ"א ה'תשמ"ב - לילדי "צבאות ה'" - בלתי מוגה)

מהי דעתו של איש צבא שאומר דעתו לא כפוליטיקאי

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

[. .] מדובר אודות חברון, שכם וירושלים העתיקה, שנמצאים עשרות-אלפי ערבים, והם נמצאים שם על-פי הציווי של אלו המנהיגים בההתיישבות בארץ, שכבר עברו עשר שנים מאז שהיהודים קבלו את הבעלות שם, ולמרות זאת, יהודים לא מניחים שיהודים יתיישבו שם, ועשו מזה שיטה עם חוק.

הרי מובן, שאם ישתנה המצב כלשהו, ויתנו לערבים שנמצאים שם ממשלה עצמאית וכו' (אלא שידאגו שלא יהיו להם כלי-נשק) - הרי ודאי שהם יטענו "לנו (- לעשרות-אלפי הערבים הנמצאים שם) הארץ", בטענה שבמשך כל הזמן אפילו היהודים לא הניחו ליהודים להתיישב שם.

במשך כל הזמן הרעשתי על כך בחשאי, ולא רק שזה לא הועיל שיישבו שם מאות אנשים במשך עשר שנים אלו (כדי שלא לנקר את העיניים), אלא זה אפילו לא הועיל שיישבו שם אנשים ספורים, כיון שטענו "למה תתראו" ומה יאמרו הגוים, הרי זה יכול לגרות אותם וכו' - אבל לפועל לא הרויחו בכך כלום, היות ובין-כך גירו את הגויים, ורק גרמו למעמד ומצב ייש לחץ מבהיל, והלחץ גודל (לא רק משבוע לשבוע, אלא אף) מיום ליום:

מיום ליום מתחדשים סברות חדשות, שונות ומשונות, שכדי שיהיה שלום ובטחון, כדי שיהיה "ושכבתם ואין מחריד" - צריך להחליש את ההשגחה (של היהודים) על הערבים!

לא מדובר כאן רק אודות מדבר סיני (או 'חצי האי סיני' - כפי שקוראים לזה) או אודות מקום שהוא 50 קילומטר מהישוב, שאז צריך לחשב האם הם יכולים לירות שם בישוב או לא - מדובר אודות ירושלים העתיקה, חברון, שכם וראמאלה, ערים הנמצאות בד' אמות של ירושלים החדשה שהיא ליד ירושלים העתיקה (באופן של "סמוכה ונראית"),

ואעפ"כ, בא יהודי (או לא יהודי) ורוצה לשכנע מישהו [. .] שאם יורידו את ההשגחה מהערבים שנמצאים שם (ויאפשרו להם לצבור נשק) - יהיה יותר בטחון ויותר שלום!

- אם לפני כמה שנים, כשהיתה השגחה הכי חמורה בירושלים העתיקה, מצאו שם נשק וארגונים וכו' [כידוע ממה שכבר נתפרסם מפני שלא יכלו להעלים יותר (עד שהיה האירוע עם הכומר הידוע וכו') . . וכאשר נתעניין ויוודע לנו כמה תפסו שלא נתפרסם, אזי תסמרנה שערות הראש!],

על-אחת-כמה-וכמה שכאשר יורידו מהם את ההשגחה החמורה ויתנו להם שם בעלות - לא יוכלו להשיגח שלא יהיו להם שום כלי-נשק, לא תהי' אפשרות להשיגח על המחבלים.

יבואו למחר ויטענו: אתם בעצמכם מודים שהשטח שייך לנו, והראי' שכתבתם וחתמתם על-זה, ועוד שזהו צדק ויושר - ובמילא הדבר היחיד שישאר הוא - נייר שכתוב עליו

שפלוגני-בן-פלוגני (סאדאת) הבטיח שהוא לא יתן שיאימו וילחצו על מישהו (ואותם מחבלים הרי אמרו מה יעשו לאותו אחד שהבטיח – יסירו את ראשו!

ואף-על-פי-כן באים יהודים ואומרים שיש להוריד את ההשגחה החזקה מהערבים, ולסמוך על כך שמישהו (שכולם אומרים שהוא אינו בר-סמכא) יחתום על נייר – אבל דבר ראשון צריך להוריד את ההשגחה החמורה!

ואין להאריך בדבר המבהיל, היות שהנהגה זו אי-אפשר להסבירו על-פי שכל, אין לזה אף מקום בהבנה והסברה.

וכאמור מתעלמים מהנשק והמחדלים שתפסו בעבר בירושלים העתיקה, בחברון, ראמאלה ושכם וכו', שעל חלק מזה היו מוכרחים לפרסם מחוסר ברירה, אבל זה עדיין באין-ערוך לגבי מה שלא פרסמו.

אבל אלו שצריכים להכריע ולפסוק כיצד להתנהג, הרי יודעים מזה – אזי לפני שהם מפעילים לחץ כדי שיחלישו את ההשגחה שם, שיבררו איך ה' שם המעמד ומצב במשך עשר שנים אלו.

כבר לפני עשר שנים טענו שאם לא יושיבו יהודים בכל המקומות – יביאו על עצמם צרה, רחמנא-ליצלן, היות ואי-ישוב יהודים שם, אין לו אלא פירוש אחד ויחיד: שזה לא שייך ליהודים, היל"ת.

אין מדובר אודות יהודה ושומרון (או כפי שהם מכנים זה – 'הצד המערבי', 'הקו הירוק', 'הקו האדום', עם כל התוארים שבהם רוצים לחלק את ארץ ישראל), מדובר אודות ירושלים העתיקה (שהיא בתוך הד' אמות של ירושלים סתם), חברון, שכם, ראמאלה ואודות כל המקומות שנמצאים בסמיכות ממש להמקומות שנמצאים שם שלשה מליון יהודים, כן ירבו, בארצנו הקדושה.

ואף-על-פי-כן, ישנו יהודי, או (כאמור) שניים-שלשה יהודים, שבמשך עשר שנים רצופות לא מאפשרים ליהודים להתיישב שם, בטענה ש"אל תתגרה בגוי קטן" על-אחת-כמה-וכמה "בגוי גדול".

מעולם לא היתה הזדמנות כה טובה להושיב שם יהודים כפי שהי' לפני מספר שנים, ואפילו כפי שהיה רק אתמול; אז אתמול לא איפשרו ליהודים להתיישב שם, ומחכים למחר ומחרתיים – שמיום ליום זה נהיה יותר קשה, ומגרים את היצרי-הרע, מעמיסים על עצמם את כל הקשיים, רחמנא-ליצלן.

ולאחר-מכן, כשמגיעים להפגישה, באים עם 'מטען' ("באגאזש"), שעצרו ולא הרשו ליהודים להתיישב במקומות פנויים. המדובר הוא לא אודות מקומות בהם חיים ערבים, אלא אודות יישוב יהודים בחמשה מקומות שוממים שאף אחד לא חי שם, ואף-על-פי-כן לא הסכימו בטענה שזה יזיק ל'משא ומתן'.

– זה הרי בדיוק "איפכא מסתברא": על-ידי-זה נותנים מסמך ("אפפירל") שאפילו בנוגע להמקומות שאף אחד לא חי שם (אכן אומרים שזה חלק מארץ ישראל, אבל) אסור ליהודי להתיישב שם אלא אם כן יש לו הסכמה מערבי (או מבא-כחו)!

נוסף לענין הנ"ל באים למה שדובר כמה פעמים במשך השנה (שוב ושוב):
מדובר אודות בטחון בפועל, למטה מעשרה טפחים, בדרך הטבע, של שלשה מליון

יהודים, כן ירבו!

ישנם כך וכך ערבים בירושלים העתיקה, בחברון, ברמאלה ובשכם וכו', מליוני ערבים נמצאים שם, הדהר היחיד ששמר (באמיתית הענינים) עד עכשיו, הוא "שומר ישראל" ש"לא ננום ולא יישן", הוא עושה נסים גלויים למטה מעשרה טפחים (וזה התלבש על-כל-פנים בלבוש דק), היות ועל-פי טבע אין שום נתינת מקום שאותם אנשים ספורים שאחראים שם על ההשגחה יצליחו למצוא נשק ומחבלים (והיכן שעדיין לא מצאו, אזי "תפול עליהם אימתה ופחד", והם לא ישתמשו בזה).

וסומכים שגם הלאה יהיו נסים גלויים, שמצב זה ימשיך גם הלאה באופן של "נער קטן נוהג במ". ואין להאריך בדבר המבהיל.

ועם כל זה, ישנם כאלו שהיו פעם בצבא ואומרים דעתם שיוציאו את אנשי הבטחון מכל השטחים האלו, וימסרו לערבים את המינהל-מישטר האזרחי (להנהיג את הענינים האזרחיים). היינו, למסור את המינהל-משטר לאחד שהוא עצמו היה מחבל או שאביו או בנו הם מחבלים (כפי שמצאו מחבלים שהם קרובים של כמה ראשי ערים שם (רק שנפלו על המצאה שלא יתנו לפרסם זאת בעיתונים, אבל המציאות לא השתנתה...)).

וכמדובר כמה פעמים, מי שהיה פעם בצבא וכעת הוא אינו בצבא – פסול על-פי דין לחוות-דעה מה צריך לעשות מצד התפיסה הבטחונית, כי מאחר והוא יצא מהצבא הוא אינו יודע כיצד המצב שם בחודשים האחרונים, או עכ"פ בשבועות האחרונים ובימים האחרונים.

נוסף למה שגילו, שקרוב הדבר שהבטיחו להם הבטחות מסויימות כדי שימעלו בשליחותם. ואין כאן המקום להאריך בזה.

אפי' אם נאמר שאין לזה יסוד, וכל יהודי הוא בחזקת כשרות – הנה ע"פ דין מוכרחים לדעת מהי דעתו של איש צבא; איש צבא שאומר את דעתו לא כפוליטיקאי אלא כאיש צבא – לפי מה שהוא מכיר את המעמד ומצב של הצבא כפי שהוא ביום זה, כמו שזה ה' רגע קודם, ועל פי השערתו כיצד זה יה' מחר.

שמזה מובן, שמי שהיה בצבא לפני כמה שבועות, אינו יכול לחוות דעה בקשר להמעמד ומצב כפי שהוא כעת – כי היות וכעת הוא אינו בצבא, אינו יודע כיצד יש לנהוג. (תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה, א' דראש-חודש אלול ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת
החייל ב"צבאות השם" שכנא ע"ה
בן ר' שלמה אלי' שיחי'
נפטר בדמי ימיו, כ"א מנ"א ה'תשנ"ט
ת. נ. צ. ב. ה.
ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו
ולזכות הוריו
הרה"ת ר' שלמה אלי' וזוגתו מרת שרה שיחיו
מארקאוויטש
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר
*
נדפס ע"י ידידיהם
הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו
שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די